

Arrest

nr. 67 187 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE WIT, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U bent geboren op 31/12/1992 in het dorp Zamoj in het district Yakawlang van de provincie Bamyān. Toen u twee of drie jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Kabul om een jaar later naar de Iraanse stad Mashad te verhuizen. Tot 2004 verbleef u in Mashad, waar u tot de achtste klas naar school ging. In 2004 ging u zich vestigen in de stad Bamyān, waar u direct de tiende klas aanvatte en afmaakte. Vervolgens begon u in dezelfde school als leraar te werken. U verhuisde naar Kabul tijdens de winter van 2007, waar u in de wijk Karte Sakhi ging wonen. U vond er werk in een ingenieursbedrijf. Via uw zus kwam u in contact

met een Amerikaans-Tadzjieks koppel. Zij leerden u Engels door het vertalen van de Bijbel. Toen u en uw zus op zoek waren naar een nieuwe verblijfplaats boden zij jullie een kamer aan. Gedurende de drie à vier maanden dat u bij hen verbleef, was u nieuwsgierig naar het Christendom en verdiepte u zich in zekere mate in dit geloof. De neef van uw vader kwam echter te weten dat u bij Christenen verbleef en lichtte uw vader en uw werkgever in. Daarop besloot u Afghanistan te verlaten. Na een reis van tweeënhalve maand kwam u op 30 oktober 2008 in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. Later vernam u van uw zus dat uw vader een klacht tegen u en uw zus indiende en de raad van islamitische geleerden van Bamyān u veroordeelde. Op 24 februari 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 15 juni 2010 de beslissing van het Commissariaat-generaal. Uw beroep voor de Raad van State werd op 27 juli 2010 verworpen.

Uw tweede asielaanvraag van 6 september 2010 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 24 december 2010.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een taskara, een paspoort, een attest van uw burgerlijke staat, een brief, lijst en situatieschets van CAW de Terp, de UNHCR Eligibility guidelines van 17 december 2010, twee e-mails, een brief, twee verklaringen en een artikel neer.

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en omdat de stad Kabul en het district Bamian van de provincie Bamian niet worden beschouwd als gebukt gaand onder een gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. Als nieuwe elementen in uw derde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt tevens een andere wending aan in uw asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen de initiële beslissing van het Commissariaat-generaal niet wijzigen. De taskara legde u reeds neer tijdens uw eerste asielaanvraag en is bijgevolg niet dienstig in een eventuele herbeoordeling van uw asielmotieven. Het paspoort en het attest van uw burgerlijke staat betreffen slechts uw identiteit en vermogen evenmin uw asielmotieven te ondersteunen.

Daarnaast legt u ook een klacht neer die uw vader in Bamian ingediend zou hebben. Als u echter naar de inhoud van het document gevraagd wordt, stelt u dat u het document niet gelezen heeft en voegt u er "waarom zou ik?" aan toe. Het is allerm minst ernstig dat u enerzijds beweert dat u omwille van klachten die uw vader tegen u en uw zus indiende niet naar uw vaderland kan terugkeren maar u anderzijds helemaal geen interesse toont in deze klachten en zelfs niet de moeite neemt om dit stuk te lezen. Dat een asielzoeker een grote vrees op vervolging claimt bij terugkeer naar Afghanistan maar niet de moeite neemt om zich op eenvoudige wijze in te lichten over de evolutie van zijn asielmotieven in zijn thuisland, schaadt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Als u hierop gewezen wordt, verandert u uw verklaringen: u zou het document wel gelezen hebben maar de tekst was niet zo leesbaar, klinkt het daarop (CGVS p.3). Overigens legt u slechts een kopie neer van de klacht.

De twee mails kunnen dan weer moeilijk als betrouwbaar naar voor worden geschoven. Zowel door bovenstaande opmerkingen als door de vaststelling dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en in de wetenschap dat er in Afghanistan wijdverspreide corruptie en een bloeiende handel in Afghaanse documenten bestaan, wordt de waarde van de neergelegde documenten ondermijnd. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert treft u aan in het administratief dossier.

De brief en lijst van CAW De Terp en het UNHCR-rapport brengen geen nieuwe elementen aan voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het louter verwijzen naar en neerleggen van algemene rapporten volstaan geenszins om de geuite twijfel over uw asielrelaas weg te nemen.

Daarnaast voegt u tijdens het gehoor en door middel van een neergelegde situatieschets een nieuwe dimensie toe aan uw asielrelaas. U legt verklaringen af over een familiaal conflict in uw eerste levensjaren dat de relatie tussen u en uw vader negatief beïnvloedde. Niet alleen moet opgemerkt worden dat u dit conflict geheel onvermeld liet tijdens uw eerste asielaanvraag, ook moet er gewezen worden op het feit dat verschillende aspecten van uw asielrelaas die u in het licht van dit conflict plaatst

geheel tegenstrijdig zijn aan uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo schrijft u in de situatieschets dat u gestuwd door de moeilijke familiale omstandigheden wegliep van huis en terugkeerde naar Afghanistan. Tijdens het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u evenwel droogweg dat u naar Afghanistan terugkeerde om er uw studies af te maken (CGVS 20/8/09 p.6). Ook van de periode die u alleen in Kabul zou hebben doorgebracht in miserabele omstandigheden valt niets terug te vinden in het gehoor van 20 augustus 2009, waar u immers verklaarde direct van Mashad naar Bamian te zijn getrokken (CGVS 20/8/09 p.3). Dat uw zus later naar Bamian kwam, strookt evenmin met uw eerdere verklaringen toen u stelde dat u samen met uw zus van Iran naar Afghanistan reisde (CGVS 20/8/09 p.6). De redenen voor de opvang door het Christelijke koppel verschillen eveneens. Waar u nu een beeld schetst dat u destijds geen huisvesting en amper werk vond en dat de problemen zich opstapelden omdat u en uw zus als een weggelopen koppeltje beschouwd werden, stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag slechts dat het huurcontract afliep en dat het moeilijk was voor twee personen om een huis te huren. Dat uw functie als technisch tekenaar bij een ingenieursbedrijf en uw zus haar functie als juridisch adviseur bij de Human Rights Commission als 'amper werk' moeten gezien worden, valt ook te betwijfelen (CGVS 20/8/09 p.5,6,7,10,11). De talrijke verschillen tussen de versie van de feiten die u tijdens uw eerste asielaanvraag en deze die u tijdens uw derde asielrelaas ten berde brengt, doen besluiten dat u er niet geslaagd bent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen. In de brief die u na het gehoor zond staat een samenvatting van uw asielrelaas zonder dat hier enige toegevoegde waarde kan uitgehaald worden.

Tot slot uit u verwijten aan het adres van de tolk. U maakt gewag van een slechte communicatie tijdens het gehoor en stelt dat de tolk het Dari niet goed meester was (CGVS p.1). Niet alleen liet u na dit aan te kaarten tijdens het eerdere gehoor, hoewel u daartoe de mogelijkheid geboden werd, of in uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eveneens volstaat het loutere poneren van een dergelijke stelling allerminst om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

De twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande de geloofwaardigheid van uw asielmotieven heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten en het afleggen van bijkomende verklaringen niet kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul en het district Bamian van de gelijknamige provincie te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en de provincie Bamian en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Wat de situatie in Bamiyan betreft, dient het volgende te worden gesteld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Bamiyan enkel de noordelijke districten te maken hebben met infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de situatie in provincie Bamiyan in het algemeen kalm was. Ook voor uw district wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en het district Bamiyan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul en het district Bamiyan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als eerste middel voert verzoeker de schending van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, alsook een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

De Raad is van mening dat in de bestreden beslissing reeds afdoende is uitgelegd waarom de nieuw aangebrachte documenten niet van dien aard zijn verzoeker zijn asielrelaas in positieve zin te beïnvloeden. De Raad schaart zich achter deze motieven.

Verzoeker merkt op dat de weergave van de feiten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) zogenaamde tegenstrijdigheden en onduidelijkheden aangeeft, met weglating van belangrijke details. Hij heeft echter in zijn interviews steeds veel informatie verstrekt en elke vraag gedetailleerd getracht te beantwoorden. Verzoeker vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een grondig onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Hij begrijpt verder niet hoe zijn nochtans omvangrijke en gedetailleerde verhaal plotseling herleidt wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielmotieven als ongeloofwaardig en zijn asielaanvraag als negatief wordt verklaard. Geen van de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten volstaat om te concluderen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en zijn asielaanvraag ongegrond zou zijn.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het geven van algemene commentaar op de beslissing van het Commissariaat-generaal, zonder te specificeren. Zo haalt verzoeker aan dat er belangrijke details zouden zijn weggelaten, maar verduidelijkt hij helemaal niet om welke concrete details het zou gaan. Verzoeker verduidelijkt ook niet in het minst waarom de weergave van de feiten door het Commissariaat-generaal tendentiekus zou zijn, of waaruit de onwil van het Commissariaat-generaal blijkt om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond. Ook waar verzoeker zijn twijfels uit over het feit of er wel een degelijk onderzoek ten gronde gevoerd is, geeft verzoeker niet aan welke feiten incorrect zouden weergegeven zijn.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal vooral problemen lijkt te distilleren uit de verklaring van verzoeker omtrent de klacht die zijn vader tegen hem indiende in Bamian. Hij stelt dat hem ten onrechte verweten wordt dat hij de klacht niet zou gelezen hebben en geen interesse zou tonen voor de inhoud van de klacht. Dit zou zijn geloofwaardigheid schaden en hij zou vervolgens verklaard hebben dat hij het document wel gelezen had, maar dat de tekst niet zo leesbaar was. Verzoeker verklaart dit door te stellen dat de klacht een door de politie neergeschreven klacht, van de mondelinge verklaring van zijn vader betrof, en dat het daarom niet goed leesbaar was. Ook stelt verzoeker dat de tolk tijdens het gehoor spontaan bevestigde dat het document moeilijk leesbaar was. Verzoeker verwijst dan naar verklaringen die hij eerder afgelegd heeft, namelijk dat hij dit document ontving via een vriend van zijn broer die de klacht was gaan inkijken bij de politie. Daar hebben ze hem verteld wat de inhoud was van de klacht, en dit werd dan doorgemailed naar verzoeker. Verzoeker wijst er ook nog op dat het onmogelijk is om het origineel van de klacht vast te krijgen, omdat dit pas na het afsluiten van een onderzoek wordt gegeven, en enkel aan de klager.

Bij de lezing van het gehoorverslag is duidelijk te zien dat verzoeker op de vraag of hij de klacht gelezen heeft ontkennend antwoordt en vervolgens vraagt: "waarom zou ik?" (gehoorverslag Commissariaat-generaal p.3). Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen aldaar die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker. Als hem vervolgens gewezen wordt op de belangrijkheid van wat in de klacht

staat verandert verzoeker zijn verhaal en zegt hij dat hij het document wel gelezen heeft, maar dat het niet zo leesbaar was.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing daarenboven stelt: *“De twee mails kunnen dan weer moeilijk als betrouwbaar naar voor worden geschoven. Zowel door bovenstaande opmerkingen als door de vaststelling dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en in de wetenschap dat er in Afghanistan wijdverspreide corruptie en een bloeiende handel in Afghaanse documenten bestaan, wordt de waarde van de neergelegde documenten ondermijnd. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert treft u aan in het administratief dossier.”*

De Raad schaart zich achter dit motief en meent dat deze documenten geen bewijswaarde hebben. Terecht wijst de bestreden beslissing er op dat de neergelegde documenten de initiële beslissing niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt ook vast dat de zus van verzoeker, die dezelfde problemen als verzoeker in verband met de verdenking tot bekering tot het Christelijke geloof zou kennen, volgens zijn verklaringen Afghanistan niet verlaten heeft. Ook dit is een bijkomend motief dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker ondermijnt.

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat hij een nieuwe dimensie aan zijn asielrelaas toevoegt door zijn verklaringen over een familiaal conflict tussen hemzelf en zijn vader. Dit betreft geen nieuw element en is wel degelijk al eerder door hem aangehaald, zij het in beperkte mate. Hij wou echter bij zijn eerste asielaanvraag de slechte relatie met zijn vader niet uitgebreid aanhalen, vermits hij zich hierover schaamde en hij nog steeds het nodige respect wou opbrengen voor zijn vader en familie. Bovendien is er geen sprake van enige tegenstrijdigheid. Hij keerde terug naar Afghanistan omdat hij zijn studies wenste af te maken en hierover in ruzie lag met zijn vader. Verzoeker wilde naar school, maar zijn vader wilde dat hij werkte. Verzoekers vader wilde niet betalen voor zijn studies, dus moest hij terug naar Afghanistan, waar het onderwijs gratis is, in tegenstelling tot Iran. Wat betreft het feit of hij al dan niet samen met zijn zus reisde, stelt verzoeker dat er ook verwarring heerst. Hij zegt dat hij alleen naar Kabul reisde en dat zijn zus ongeveer een maand later aankwam en dat ze toen naar Bamian verhuisd zijn. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij samen met zijn zus naar Kabul trok omdat zij toen zelf nog zeer jong was, namelijk 12-13 jaar, en dat hij dacht dat men hem niet zou geloven als hij effectief zou vertellen dat hij alleen naar Kabul reisde. De oorzaak van deze onduidelijkheden ligt met andere woorden in de onwetendheid van verzoeker en in zijn angst om niet geloofd te worden. Verzoeker geeft verder aan dat het voor hem en zijn zus moeilijk was om een huis te huren juist omdat zij niet geloofd werden wanneer zij verklaarden broer en zus te zijn. Van enige tegenstrijdigheid is dan ook geen sprake. Wat betreft het werk van verzoeker gaat het Commissariaat-generaal dan weer uit van loutere veronderstellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij het conflict met zijn vader al eerder heeft aangehaald, zij het in beperkte mate, stelt de Raad vast dat verzoeker niet vermeldt waar hij dit conflict reeds aanhaalde. Verzoekers verklaring dat hij dit conflict met zijn vader niet eerder uitgebreid heeft aangehaald omdat hij zich schaamde voor de slechte relatie die hij met zijn vader had en hij ondanks alles nog het nodige respect wou opbrengen voor zijn vader, volstaat niet, zeker in het licht van het feit dat verzoekers vader een klacht tegen hem had ingediend die hem het land heeft doen verlaten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). De Raad wijst er verder op dat onwetendheid en de angst om niet geloofd te worden geen verklaring is voor het weglaten van relevante informatie, en dat verzoeker zich hier dus niet op kan beroepen om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Met betrekking tot zijn vader stelt verzoeker in het gehoor van 17 maart 2011 (p. 4): *“Vader zodanig slecht dat we mishandeld werden toen we kind waren. U kunt de tekenen op mijn gezicht zien.”* De situatieschets bij zijn derde asielaanvraag stelt : *“Toen M.(...) bijvoorbeeld wat geld stal om koekjes te kopen, sneed de vader zijn vinger af.”* De Raad stelt vast dat verzoeker maar een opmerking had met betrekking tot deze situatieschets door het CAW, namelijk dat zijn zus niet in Turkije is, maar in Afghanistan (gehoorverslag, 17 maart 2011, p. 2). Het niet vermelden van het afsnijden van een vinger

door zijn vader tijdens het gehoor als vorm van mishandeling door zijn vader ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze aanvulling van zijn asielrelaas.

De Raad is van mening dat de bestreden beslissing wel op een correcte wijze is genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. Dat in de motivering van de bestreden beslissing een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid zou zitten kan, gezien voorgaande vaststellingen, dan ook allerminst worden volgehouden.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel, doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verzoeker vindt dat de bestreden beslissing niet op redelijke wijze genomen is omdat, zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek beslist is tot weigering van erkenning van het vluchtelingenstatuut om de reden dat hij de twijfel over geloofwaardigheid van zijn eerdere asielrelaas niet heeft kunnen weerleggen. Verzoeker is van mening dat indien er een zorgvuldig onderzoek was vooraf gegaan aan de beslissing, nooit tot een weigering van de toekenning van vluchtelingenstatus zou zijn besloten. Een dergelijk onderzoek zou volgens verzoeker ook hebben kunnen bevestigen wat er werkelijk met hem gebeurd is. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij in de voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat hij geen aanspraak kan maken op de status van vluchteling, slechts onwil of onkunde van het Commissariaat-generaal aantoonde om een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoeker zich in bevond. Verzoeker vraagt zich af in hoeverre dergelijke behandeling van een asielsdossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De hoorplicht van de Commissaris-generaal is op bijzondere wijze geregeld in het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals gewijzigd op 18 augustus 2010. Dit koninklijk besluit voorziet in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Artikel 6 van bovenvermeld koninklijk besluit stelt :

« §1. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor. »

In casu werd verzoeker op 17 maart 2011 gehoord. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten aan waarom het onderzoek door het Commissariaat-generaal niet zorgvuldig zou gebeurd zijn. Hij beperkt zich ertoe te zeggen dat na een zorgvuldig onderzoek een andere conclusie getrokken zou zijn. Hij verwijst hierbij enkel naar de verklaringen die hij eerder aflegde.

Het middel is niet gegrond

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich nogmaals op een schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing in het kader van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal duidelijk over andere informatie beschikt dan hij wanneer het stelt dat na grondige analyse van de beschikbare informatie de conclusie getrokken wordt

dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en het district Bamian actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul en het district Bamian aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker verwijst hierbij naar reisadvies dat uitgaat van het ministerie van buitenlandse zaken van België, dat duidelijk het tegenovergestelde beweert.

Het Commissariaat-generaal heeft wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en het district Bamian van de gelijknamige provincie te worden beoordeeld. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal echter tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en het district Bamian actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul en het district Bamian aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet. Verweerder verwijst naar de omstandige motivering terzake in de bestreden beslissing en naar de informatie in het administratief dossier. Verzoeker betwist wel deze vaststellingen van het Commissariaat-generaal maar brengt geen argumenten of elementen aan om deze vaststellingen en de informatie waarop deze vaststellingen gebaseerd zijn, concreet te weerleggen.

Wat het door verzoeker aangehaalde reisadvies betreft, merkt verweerder op dat een reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan willen reizen en vormt niet een leidraad voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers. Het slaat niet op Afghaanse staatsburgers, daar waar de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt echter wel op het veiligheidsrisico voor Afghaanse burgers slaat. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS